

PUBLICACIÓ PERIÒDICA
DE CULTURA

CERVELLÓ
PRIMAVERA 2011
NÚMERO 1

SAU LLÓ

el mas de can Pi
BRESSOL D'UN ARTISTA

entrevista a
GEMMA NOGUEROLLES

una tradició a Cervelló
LA MISSA DE RIBERA

CONSELL EDITORIAL

PRESIDENT

Josep M. Raventós

COORDINADOR

Pere Larrosa

DISSENY I MAQUETACIÓ

Jaume Pons

REVISIÓ LINGÜÍSTICA

Montserrat Luque

COL·LABORADORS:

MARY CARMEN ÁLVAREZ

MONTSERAT BARTOL

SALVADOR DURAN

PERE LARROSA

ANTONIO MONFORTE

FRANCESC PASCUAL

MARIA DOLORS ROIG

FOTO PORTADA:

Marta Raventós

EDITA:



Santa Anna, 1 L'Ateneu
08758 Cervelló

IMPRIMEIX:

SAULÓ n° 1 (1er. any) primavera 2011
Reservats tots els drets.

S'autoritza la reproducció de terballs
d'aquesta publicació sempre que se
n'esmenti la procedència.

© dels textos i les il·lustracions: els autors
corresponents.

Tiratge: 300 exemplars.

La revista SAULÓ i Segle Nou, no es fan necessàriament responsables de
totes les opinions expressades pels seus col·laboradors.

DISTRIBUCIÓ GRATUITA
Diposit Legal B...

Des que l'any 1991 es constituí Segle Nou, la nostra entitat ha dut a terme un munt d'activitats la més significativa de les quals ha estat la restauració de l'església romànica de Santa Maria i, al mateix temps, ha donat a conèixer a l'administració la necessitat de recuperar l'emblemàtic Castell de Cervelló en la seva actual estructura arqueològica.

Malgrat els entrebancs, Segle Nou mai no ha abandonat la responsabilitat que va adquirir amb la societat cervellonina. La nostra associació és, fonamentalment, un grup de gent que va néixer i créixer al redós de la cultura. D'això en donen testimoni les diverses activitats realitzades: des d'exposicions d'art, edicions de litografies i llibres, conferències, emissions de ràdio fins als cicles de música a l'església romànica.

Vint anys després de la nostra fundació us presentem, amb molta il·lusió i no menys entusiasme, aquesta revista de cultura que Segle Nou posa a les vostres mans. Aquest naixement ha estat un xic difícil, com tots els parts, però, finalment, ja la tenim aquí. Les diverses seccions no volen ser res més que el batec cultural del nostre poble i també del nostre entorn més proper. La història, la literatura, les arts, les entrevistes, el cinema, el teatre i la gastronomia en seran l'eix central amb una periodicitat quadrimestral.

Per acabar, voldria expressar com a president de Segle Nou, el meu orgull perquè, per fi, aquest projecte s'ha fet realitat. Permeteu-me, doncs, agrair i felicitar a tots els components de l'equip de redacció i a totes aquelles persones que han fet possible aquesta publicació.

Josep M. Raventós i Broch

SUMARI

- | | | | |
|------|--|-------|--|
| 3 | EN CLAU DE SOL
La missa de Ribera,
una tradició a Cervelló | 8 | FOGONS I CELLERS
El Racó del Cargol |
| 4, 5 | PARLEM AMB
Gemma Noguerols | 9, 10 | RACONS DEL MEU PAÍS
Mura |
| 5 | FILA SET
El teatre sempre | 10 | ARRELS
Santa Llúcia |
| 6,7 | RETTALLS D'HISTÒRIA
El mas de can Pi,
bressol d'un artista | 11 | OLOR DE TINTA
El coneixement inútil |

LA MISSA DE RIBERA UNA TRADICIÓ A CERVELLÓ

Pere Larrosa

Recentment, la Coral Diana ha recuperat la partitura de la Missa del mestre Josep Ribera i Miró. Es tracta d'una tradició cervellonina, ja que aquesta era la música escollida per cantar a les celebracions importants i, sobretot, per la Festa Major. Les seves melodies formen part del record de molts de nosaltres i tornar-la a escoltar durant la diada de Sant Sebastià m'ha retornat a l'adolescència. És per això que he cregut oportú parlar-vos del seu autor, un compositor avui quasi desconegut però que fou una figura important en el món musical català del s. XIX.

Josep Ribera i Miró va néixer a la Plana, municipi d'Alcover, comarca del Camp de Tarragona,

l'any 1839. Els seus pares es varen traslladar a l'Albi (Lleida), on va començar els seus estudis musicals amb Magí Puntí, organista de la Seu de la capital lleidetàna. L'any 1853, amb només 14 anys, arriba a Barcelona i segueix els seus estudis a la capella musical de la

catedral on és admès a la coral com a "tiple" (veu dels nens abans de la pubertat amb tessitura de soprano). Fou també organista de Sant Joan de Vilassar i del convent de les religioses de Valldoncelles i, a més, mestre de capella de l'església de Santa Anna de Barcelona, època en què va compondre la nostra estimada Missa.

Ribera fou membre de la primera Comissió Diocesana de Música Sagrada, contrabaixista en les orquestres del Teatre Principal i del Gran Teatre del Liceu, membre fundador de la Societat Barcelonina de Quartets (1864) i de la Societat Barcelonina de Concerts (1898).

L'any 1880 fou nomenat director dels concerts populars de la Societat Euterpe, fundada per Anselm Clavé.

La seva producció musical és molt variada: obres simfòniques, corals i religioses, però on més va excel·lir fou en el món de la sarsuela. En va compondre una quinzena amb textos en català o bilingüe català-castellà. Foren escrites entre 1871 i 1873 i estrenades per la companyia de sarsuela catalana dels teatres Circ i Tívoli de Barcelona. Es tracta de peces còmiques o de paròdia de les que en destaquen: *Dos millions*, amb text d'Isidre Llauredó, i *De teulades en amunt*, amb llibret de Conrad Roure.

Josep Ribera va morir a Barcelona el 14 de gener de 1921.



Bibliografia:

Casares Rodicio, Emilio (dir.), Diccionario de la Zarzuela. Instituto Complutense de Ciencias Musicales. Madrid, 2003.
Alier, Roger (dir.), El libro de la Zarzuela. Ediciones Daimon. Barcelona, 1982.

GEMMA NOGUEROLES

Mary Carmen Álvarez

Ja fa anys que coneixem la Gemma Nogueroles. Viu a una de les urbanitzacions de Cervelló.

Ha estat una de les primeres col·laboradores amb la Regidoria de Cultura del nostre Ajuntament, quan, per la festa major, es feia a la sala de plens, la gran exposició d'artistes locals. La seva obra *Llàgrimes del món* va impactar molt agradablement a tothom.

Ara, la Gemma Nogueroles amb una àmplia trajectòria i quantitat d'exposicions realitzades, fins i tot a nivell internacional, respon a les nostres preguntes:



Gemma Nogueroles amb
Nàufrag de ciutat

Quants anys fa que vius a Cervelló?

Fa 30 anys que visc a Cervelló.

Què et va fer canviar Barcelona pel nostre poble?

Sóc nascuda a l'Eixample de Barcelona i el canvi va ser buscant la natura i el silenci. Estar rodejada de bosc i animals i, sobretot, el color de la terra, és molt més gratificant que els sorolls d'una ciutat.

Quin és el teu lloc preferit de Cervelló?

El meu lloc preferit de Cervelló és la muntanya on visc, una muntanya carregada d'història on hi trobem l'ermita de Santa Maria, les Penyes del Rector, la pedrera on es fabricaven els gresols de la fàbrica de vidre i el castell, ara més bonic que mai.

Com vas entrar en el món de l'art?

Quan vivia a Barcelona treballava en una sala d'art, en venir a Cervelló vaig tenir el meu fill, en Roc, i vaig començar a estudiar Escultura i Procediments de la imatge a l'Escola Massana, on actualment estic donant classes.

Cervelló et va servir d'inspiració en alguna de les teves obres?

La majoria de les meves obres estan molt implicades amb la natura i l'actualitat històrica i humana que estem vivint. Com he dit abans, el silenci que m'envolta és un dels elements que més influeix en les meves peces.

Quan vas començar a exposar la teva obra?

Fa uns 18 anys, una de les meves obres més significatives, *Llàgrimes del món*, la vaig exposar a la Festa Major de Cervelló.

Com defineixes la teva obra?

És multidisciplinària, molt integrada amb l'entorn, poètica, eclèctica i utilitzo tot tipus de materials, com ara metall, vidre, fotografia, audiovisual i so.

Voldries destacar alguna obra en especial?

Totes les meves obres les considero especials. Destacaria la d' *Altres sons* que va ser una reproducció dels bombardejos a Kosovo, mitjançant una instal·lació de so al Poble Espanyol de Barcelona, que sorprenia els visitants amb un bombardeig alhora que ho estaven fent també en aquell país.

A quin llocs, actualment, podem veure les teves obres?

Les meves obres d'art públic estan a l'estació de *La Casa de l'aigua*, del barri de la Trinitat, de la Línia 11, del metro de Barcelona; l'obra *Estar en el aire* a l'aeroport Son Sant Joan de Palma de Mallorca; *Indicis Interpretacions d'un territori* al parc del Garraf (Vallgrassa); *Cossos de textura* a la Fundació Vila Casas de Torroella de Montgrí; *Cor allò que vola* al Museo Porto Conte d'Alguer, a Sardenya.

EL TEATRE DE SEMPRE

Antonio Monforte

A quins llocs has exposat?

Els més importants són *Ombres et lumières* a la cité des sciences i el Centre Pompidou de París, a Saint Étienne, a la Fundació Vila Casa de Torroella de Montgrí, a l'Alguer, als museus de Palma de Mallorca, de Valls, de Tarragona, de Pamplona, de Donostia, d'Amposta, de Salou, de Granollers, de Lalín, a la Farga de l'Hospitalet, a la Capella de Barcelona a la Sala Amadis de Madrid, a Can Felipa, a Viena, a Torino, a Vilafranca, a Vallgassa, a Cardedeu, a Cáceres, a les Escaldes d'Andorra i a diverses galeries.

Quin artista actual és el que més et commou?

Joseph Beuys i actualment, en Miquel Barceló. La seva obra està molt lligada a la natura.

Quin serà el teu pròxim projecte?

Estic preparant una exposició a Vic, *Líquids insòlits*, i, per aquesta primavera faré tres exposicions a l'Empordà, entre elles una instal·lació, *És vent*, al Museu de Torroella de Montgrí. També fa temps que tinc al cap un projecte que mostra el meu lligam amb Cervelló i els seus colors.

Actualment, com és el món de l'art per un artista?

Sempre és molt dur, però en aquests moments és molt important la mirada de l'art, els artistes i la seva interpretació dels moments apassionants que ens ha tocat viure.

Gràcies per la teva bona acollida, Gemma, i per concedir-nos tan amablement aquesta entrevista.



Líquids insòlits

El teatre tot és mentida, tot és fals, però amb un vestuari adequat i una bona il·luminació, tot sembla real. Els personatges que havia creat l'autor comencen a caminar i tenen vida pròpia. Aquesta és la màgia del teatre.

Jo vaig començar a fer teatre quan tenia sis anys. Sortia a dir un vers el dia de final de curs al col·legi on anava de petit, però m'agradava més fer d'espectador. De ben petit entrava en el teatre i m'asseia davant el teló, que generalment era de color vermell, amb una il·luminació indescriptible. Quan s'apagaven els llums de la sala era el moment més emocionant, un calfred em recorria l'esquena, el cor s'accelerava, els ulls brillaven gairebé espurnejant, el suspens era total i em preguntava quan pugui el teló què és veurà? Qui serà el primer que sortirà? Com serà el decorat? I el vestuari? Serà d'època o aniran vestits com ara? Totes aquestes preguntes quedaven contestades en el moment d'alçar-se el teló. Era un moment màgic, de pell de gallina, i els meus ulls recorrien tots els detalls de l'escenografia i, amb la boca oberta, començava a sentir les primeres frases dels actors. La comunió entre jo i el que passava dalt de l'escenari era total, com si aquella funció la fessin només per a mi sol.

Aquesta màgia del teló ha desaparegut perquè hi ha teatres que l'han suprimit o no el fan servir.

En els anys 50 del segle passat es va formar aquí, a Cervelló, un grup de teatre anomenat Germanor. Actuaven en el Patronat, estaven recolzats per la Parròquia, el dirigia en Salvador Perameya i era ajudat per en Damià Pascual. Amb els meus ulls d'infant, aquelles funcions em semblaven perfectes, úniques, meravelloses i la meva il·luminació era que un dia pogués ser a dalt de l'escenari amb ells, cosa que vaig aconseguir un any per Nadal. Era un sànet que havia escrit mossèn Francesc Tena anomenat "Una vetlla de Nadal", on hi feia el paper de fill de la Josefina Estapé i net de l'Anna Maria Armengol, amb la direcció de Salvador Perameya, va ser emocionant estar al costat de tota aquella gent que jo admirava.

El grup de teatre La Calaixera ens sentim hereus d'aquell grup Germanor que actuava en el Patronat. Almenys jo m'hi considero.

Bé, per avui ja n'hi ha prou, però continuaré parlant de teatre.

EL MAS DE CAN PI BRESSOL D'UN ARTISTA

Maria Dolors Roig

El mas de can Pi és conegut al nostre poble pel cèlebre poema d'en Pitarra *La Pubilleta*, basat en un fet verídic; però també podem explicar la història del nen Artur Escoriguel Closas, que l'any 1919 va ser donat a dida a aquest mas, quan tenia tres mesos, i hi va viure fins a l'edat de cinc anys. Posteriorment, hi passava els estius. Escoriguel, en la seva novel·la històrica *Intérferences et exils*, inspirada en la seva pròpia vida i basada el 85% en fets reals, esmenta Cervelló entre les pàgines 19 i 26, amb una il·lustració del mas de can Pi dibuixada per ell mateix.



El mas de can Pi
Original d'Artur Escoriguel

L'autor explica com la seva mare, que tenia problemes per alletar-lo, el va portar des de la seva ciutat natal, Barcelona, al mas de can Pi, perquè la Cisca, una bella i forta pagesa catalana, fos la seva dida. A la masia hi vivia el Sever, l'espòs de la Cisca, i els seus fills: M. Teresa, Jaume i Tonet. El nen, en la novel·la, adoptà el nom de Marc, però tots els noms dels altres personatges són verídics. Era fill únic, i al mas hi va trobar un germà de llet, el Tonet, i els dos germans del Tonet, la M. Teresa i el Jaume, així com un amor maternal, la qual cosa li havia estat mancada dins la llar de Barcelona. Quan va ser gran, el seu germà de llet se'n va anar a viure a l'Argentina, i el Jaume se'n va anar a la guerra i no va tornar més.

També explica que guardava de la seva mare el record d'una elegant senyora que arribava en cotxe, l'abraçava i marxava. Això es repetia un cop al mes. Quan veien venir el cotxe de la mare, la M. Teresa l'anava a buscar a les vinyes, la Cisca li treia els calçots de pana i les espartenyas i el vestia de blanc, i li donava la xarxa per caçar papalloses que li havia regalat la seva mare, però això només passava durant el temps de la visita. Després es tornava a posar la vestimenta de pagès. A vegades també el visitava el pare i les seves abraçades eren més generoses. La Cisca li va ensenyar la llengua catalana. Amb el Tonet i la M. Teresa cantava cançons, s'abraçaven i reien junts.

L'autor també parla, en la seva novel·la, de les vinyes que en aquell temps hi havia a l'entorn del mas, així com de les olors de romaní, de farigola i de pi, i de com grimpava per les Penyes del Rector.

L'Artur va conèixer la Pina, la mare de la Pubilleta de can Pi. Havia plorat quan recitaven el poema. És una persona d'una gran sensibilitat. El que l'angoixava molt era veure com els seus amics treballaven de nens a la fàbrica del vidre. En la seva infància havia jugat a la creu de terme amb els fills dels masovers de can Sala de Baix, del maset de la Creu i de can Pitarra.

De petit ja volia estudiar Belles Arts, però els seus pares no li van permetre estudiar a la Llotja, perquè consideraven que la professió d'artista era massa bohèmia. Quan tenia nou i dotze anys ja pintava. Per ell, pintar ho significa tot. Després va estudiar per ser oficial a l'escola naval de Barcelona, perquè així podria viatjar i conèixer gent. Llavors va esclatar la Guerra Civil i va anar a l'escola de pilots republicans de l'Alt Penedès, que s'ubicava a can Maristany de Lavern, i a la casa Baqués de Sant Sadurní s'hi varen instal·lar els serveis administratius i oficials de l'escola. Acabada la guerra, es va exiliar a França. En aquest país va anar al camp de refugiats de Saint Cyprien i com que ell havia estudiat al Liceu Francès es podia entendre molt bé amb la gent de parla francesa. El carnet de pilot, al

final, se'l va treure a França. A Bordeus va conèixer qui més tard seria la seva dona, la Gilberte, i amb ella va tenir tres fills: la Mireille, el Jean Marc i la Nanou.

Com veiem, l'Artur a més de ser artista és escriptor i, a *Intérférences et exils*, que, com hem vist, comença al mas de can Pi, també parla d'aquest xicot català que les guerres el segueixen i que rau en mans dels metges nazis i en fan d'ell un conill d'índies; això va passar a Nuremberg. Aquests fets bèl·lics van marcar la vida de l'Artur. També va escriure *Les Ailes d'argile* i dues novel·les més.

Malgrat haver exercit d'enginyer, estudis que va cursar més tard, mai no ha deixat de pintar, l'art per ell l'ha salvat; és una medicina. Va fer cursos de pintura a Bordeus, París i Besançon; aquests estudis els va completar a l'escola de Belles Arts de Belfort, on ara resideix. Ha realitzat 4.000 pintures, 600 gravats, 200 dibuixos i 15 escultures i ha exposat a França, Suècia, Bèlgica, Suïssa, Alemanya, EUA, Anglaterra, Veneçuela i l'Argentina. La seva obra ha estat molt premiada i la crítica sempre l'ha tractat molt bé. S'ha qualificat el seu estil artístic de neoexpressionista, qualificació que no li va agradar en un principi, però que després va acceptar.

Durant la transició va començar a venir esporàdicament a Catalunya i, més tard, naturalment, va tornar al seu Cervelló de la infantesa, i va ser adoptat fill de Cervelló pels seus amics. A l'exili va pintar el quadre d'en Macià, que va començar l'any 1952, pensant en què un dia tornaria a la seva terra. Aquest quadre el va donar al fons de la Generalitat de Catalunya. També ha fet donacions a l'Ajuntament i a la parròquia de Cervelló.

Després d'exposar arreu del món, quan va decidir fer la primera exposició a Espanya, el seu record va ser per Cervelló. A l'any 1987 va fer una exposició d'olis, acrílics, gravats, tintes, aquarel·les, pastels, monotilies i linogravats a la Caixa Penedès de Cervelló i alumnes de l'escola Santa Maria li van fer una entrevista, que es va publicar a la revista *Onada* de l'escola.

L'Artur ha realitzat obres de gran format com el mural de l'estació de Belfort i el fresc de l'estació de Perpinyà en homenatge a Dalí.

Ell sempre ha sabut transmetre la cultura catalana arreu del món: ha fet quadres de la masia catalana, la creu de Santa Maria, l'església de Sant Esteve i l'any 2008 va organitzar, a Belfort, un espectacle de dansa inspirat en 17 quadres fets per ell, on ell mateix cantava cançons catalanes.

Ell és "el tiet de cal Sever" que, com s'ha dit, fou germà de llet del Tonet Tutusaus, però la M. Teresa Tutusaus (1915-2010) sempre el va considerar com un germà. Amb la família de cal Sever hi té un vincle especial, la seva relació és molt forta, ha passat estades a casa seva i ells han anat moltes vegades a Belfort. La família conserva moltes obres que els va donar l'artista. La Mercè Ferrándiz explica, entre altres coses, que "el tiet, quan va tenir a la seva mare, en una edat avançada, se la va endur a França perquè visqués amb ells".

A hores d'ara continua treballant. Fins no fa gaire, anava a classe a la Universitat de Besançon i encara imparteix conferències.



D'esquerra a dreta:
M^a Tutusaus Cortès, Artur Escoriguel, Gilbert Escoriguel
Fotografia presa al setembre de 2009

RESTAURANT EL RACÓ DEL CARGOL

Montserrat Bartol

A l'Hospitalet de Llobregat, al ben costat del mercat de Collblanc, hi trobem el restaurant el Racó del Cargol on el matrimoni format pel Josep i la Pilar, grans professionals i vells coneguts de la cuina mediterrània, reben al client amb el bon tracte que els caracteritza gràcies a una experiència culinària familiar de més de quaranta anys.

La bona taula queda garantida amb una exquisida carta que combina una bona mostra d'entrats freds i calents amb les carns a la llosa, els arrossos i els bacallans. La seva especialitat és el bacallà, per la qual cosa aprofito per a delectar-vos amb una de les seves receptes estrella: **el bacallà amb confitura de tomàquet i foie**.

És un plat senzill, alhora que potent, que combina el sabor d'una fantàstica confitura de tomàquet amb un trosset de foie d'ànec col•locat sobre un llom de bacallà fet a la planxa; tota una temptació culinària. La recepta és a l'abast de qualsevol, només cal trobar el punt a la confitura, que la Pilar harmonitza aconseguint l'equilibri perfecte entre la dolçor del sucre i l'acidesa del tomàquet. Sobre el llit de confitura es col•loca el llom de bacallà i com a punt final, el foie. El cambrer que em va servir el plat va torrar el foie amb un bufador de cuina, però nosaltres podem senzillament passar-lo per la paella i torrar-lo tot donant-li volta i volta.

A recomanació d'en Josep, vaig regar el plat amb Mas Comtal, un Penedès negre d'anyada de 2007, de curta criança en bóta de roure europeu i llarg sojorn en ampolla. Amb notes de fruites vermelles i procedent d'agricultura ecològica és un vi potent, amb cos i extremadament equilibrat que no em va impedir gaudir del suculent bacallà.

Us recomano de bon grat que us passeu pel restaurant per gaudir del bon tracte i la bona cuina catalanes!



Foto, Montserrat Bartol

"El Racó del Cargol"

c/ Dr. Martí Julià, 54

08903 - L'Hospitalet de Llobregat

Tel. 93 449 77 18

CONFERÈNCIA

El propassat dia 3 de març, Segle Nou va obrir el cicle de conferències d'enguany amb la presència, a la sala gran de l'Ateneu, del eminent escriptor, historiador, jurista i expolític (President de la Diputació de 1982-1987) Sr. Antoni Dalmau i Ribalta que delectà a tots els assistents amb una dissertació sobre *Els Càtars*, dels que n'és afamat estudiós i n'ha publicat nombrosos llibres. L'acte va ser tot un èxit d'assistència i al final es va obsequiar al conferenciant i als presents amb una copa de cava.



D'esquerra a dreta: Sr. Raventós, Sr. Dalmau i Sr. Vallès

Foto, Xavier Roca

MURA

Mary Carmen Álvarez

És un poble molt petit, situat a la comarca del Bages, dins el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Té uns 300 habitants, malgrat que a l'estiu poden arribar fins a 1.000.

Es parla que la seva existència data de l'any 978. Les primeres construccions a Mura són al voltant de l'Església de Sant Martí (1088).

Actualment conserva el seu encant medieval, els carrers són empedrats i la majoria de les cases són de pedra.

El poble és petit però disposa de moltes instal·lacions i llocs per a visitar. Tenen un Centre Excursionista i un Centre d'Interpretació que mou una gran quantitat de gent els caps de setmana.

Sí aneu a Mura alguna vegada, heu d'anar còmodes, amb roba d'esport, perquè per a gaudir dels seus paisatges i visitar el municipi, s'ha de caminar i caminar.

Principalment, els visitants de Mura són gent jove amb els seus fills. Quan coneixen el poble per primera vegada ja es converteixen en visitants assidus. Sembla un poble dedicat i pensat per als més menuts.

Una de les coses que més agrada als més menuts és la "mini granja" situada al centre del poble i al costat de la riera.

El recinte està tancat amb una reixa metàl·lica que fa que la gent pugui observar-ho tot des de l'exterior. Els nens i nenes poden conèixer diferents animals i donar-los menjar. Tot està molt controlat, i mantenen la zona molt neta.

Els nens de Mura s'han acostumat a no llençar res a casa seva que pugui servir de menjar per als animals de la "granjeta" (com es coneix al poble).

La seva festa major és per Sant Martí, l'onze de novembre i també commemoren la festivitat de Sant Marc al mes d'abril. Fan com nosaltres a la festa de Santa Maria: donen panets beneïts, un se'l mengen i l'altre el reserven tot l'any com a protecció davant de les tempestes.

Amb una població tan petita, a Mura disposen de tots els serveis bàsics d'un poble gran. Fa pocs anys que han construït un edifici municipal a l'entrada del poble que aglutina les oficines de l'Ajuntament, el consultori mèdic, l'escola (només hi ha sobre 12-15 alumnes de primària, en total), el centre cívic i un caixer automàtic.

També hi ha un club esportiu amb pistes de tennis, pis-

cines i pista de bàsquet, que a l'estiu es converteix en el centre social del poble i és on es celebren les festes populars.

A la plaça nova hi trobareu la botiga "El celler", on es venen productes artesans, i a la plaça de l'església un forn de pa, on venen una mica de tot. Fan la coca de vidre com especialitat de la casa i tenen una petita zona de bar amb terrassa a la mateixa plaça de l'església, on la gent fa l'aperitiu a la sortida de la missa.

Trobareu també un antiquari especialitzat en restauració de mobles per a cases de muntanya, i un taller de ceràmica artesanal.

Esperem que us animeu a visitar MURA. Per a les persones amb fills, que tinguin fins a 12-14 anys, us aconsellem anar d'excursió la primavera o estiu (a la tardor fa molt de fred), però hi ha una època especial a Mura, on el poble està preciós, pel seu guarniment nadalenc: el mes de desembre, entre la segona i tercera setmana, abans del Nadal.



Foto, Mary Carmen Álvarez

Més coses que podeu visitar a Mura...

L'Església de Sant Martí (d'estil romànic). Només està oberta els diumenges de 12 a 13 h. que és quan el mossèn, que es trasllada d'un poble veí - Talamanca- diu la missa. És una església petita i molt ben conservada.

SANTA LLÚCIA

Francesc Pascual

La gorja del pare. Poder contemplar aquest espai, és realment un privilegi per a la vista. És un espai natural amb un salt d'aigua (que recorda al naixement del Llobregat, en petit) i una bassa de gran bellesa.

Ermita de Sant Antoni. També és d'estil romànic i està dedicada a Sant Antoni de Pàdua. Normalment està tancada i s'obre el dia del seu patró. Aquesta ermita està de camí a la "gorja del pare".

El Castell. Mura també té el seu castell, que data de l'any 1023. Són només unes restes, ja que únicament es conserven unes parets plenes d'herbes. Es diu que el seu propietari havia estat Guitart de Mura.

Les fonts. Mura és conegut, entre d'altres coses, com el poble de les 1.000 fonts. Als Centres d'Interpretació i Excursionista tenen tota la informació que pugui interessar al visitant. El recorregut està tot senyalitzat per la muntanya i és fàcil arribar a la majoria de totes elles.

El Puig de la Balma. És una masia del segle XII que és obligat visitar, on actualment, a més de gaudir d'unes vistes molt boniques, es pot dinar, ja que aquesta Masia ofereix serveis d'allotjament i restauració. També tenen un museu de gran valor històric i antropològic.

Per visitar les coves s'ha d'anar per força, al Centre d'Interpretació o al seu Ajuntament, on faciliten les claus. És necessari portar una llanterna.

GASTRONOMIA A MURA

Hi ha tres restaurants

- El Puig de la Balma
- L'Hostal de Mura
- Restaurant Cal Carter

A tots tres es menja bé, però volem aconsellar-vos anar, la primera vegada, a Cal Carter.

Cal Carter està situat a l'entrada al poble i disposen d'un ampli aparcament.

Tenen uns salons amplis i amb bones vistes.

Fan cuina catalana molt bona i un menú per aproximadament 12-15 euros. Si vols menjar a la carta et costarà sobre els 30 euros.

Fan peus de porc, bolets, cigrons amb bacallà i una amanida especial de la casa, que li diuen "poti-poti."

Nota :

Si voleu conèixer aquest restaurant podeu anar cada dia i caps de setmana, a excepció dels dimarts, que tanquen, sempre que no sigui festiu.

Del patrimoni religiós, desaparegut durant la Guerra Civil a Cervelló, hem trobat una fotografia de la imatge de Santa Llúcia. Es tracta d'una obra d'estil gòtic del s. XIV de pedra policromada i té l'aspecte tosc de les primeres imatges d'aquest estil. Es creu que la imatge, inicialment, era de santa Margarida i que després es va modificar posant-li els atributs de la Santa Llúcia, que són uns ulls posats en un receptacle. La imatge, de la qual hi havia molta veneració, formava part del retaule de fusta d'estil plateresc de Sant Antoni Abad, procedent de l'antiga parròquia, (avui Santa Maria) i estava situada a un dels laterals de la imatge principal de Sant Antoni, juntament amb la de Sant Sebastià a l'altra banda.

La fotografia és realitzada l'any 1923 a la capella del Santíssim de la parròquia de Sant Esteve. Com es pot comprovar la decoració de les parets i l'altar de pedra encara es conserva intacte.



Imatge de Santa Llúcia -1923- Fons Salvany Biblioteca de Catalunya

Informació extreta de:

- Bisbat de Barcelona
- Informe de Josep Bracons
- Elenc de 1921. Parroquia de Sant Esteve de Cervelló

EL CONEIXEMENT INÚTIL

Pere Larrosa

“La primera de totes les forces que mouen el món és la mentida”. Amb aquesta rotunda afirmació, Jean-François Rével comença el seu extraordinari llibre *El coneixement inútil*. Nascut a Marsella l'any 1924, Rével era filòsof, escriptor i periodista. Durant la seva joventut exercí com a professor de Filosofia i Lletres a les universitats de Ciutat de Mèxic i Florència. Com a periodista fou director del setmanari *L'Express* i col·laborador habitual de publicacions com *Le Point* i dels diaris més prestigiosos de tot el món. Rével participà activament en la resistència francesa enfront a la invasió nazi i fou militant socialista fins la dècada dels 70; abraçà després les idees liberals seguint el mestratge d'un altre gran intel·lectual, Raymond Aron. Rebé els premis Adenauer, Chateaubriand i la Gran Creu d'Isabel la Catòlica. Fou nomenat oficial de la Legió d'honor i membre de l'Acadèmia Francesa.

Aquest mes d'abril es compliran cinc anys de la mort del gran intel·lectual francès. La seva desaparició ha deixat un gran buit en el pensament lliure occidental i crec que és de justícia retre-li un sentit homenatge en aquest primer número de **Sauló**. Home de fortes conviccions democràtiques i ferm defensor de la llibertat individual, el filòsof marsellès va denunciar en els seus llibres els totalitarismes, de dreta i d'esquerra, de forma clara i rotunda, sense embuts i, sovint, a contracorrent. També va demostrar amb fets i arguments la falsa superioritat moral d'una esquerra que ell considerava còmplice del manteniment de les idees comunistes més enllà de la Segona Guerra Mundial, malgrat que es coneixia la misèria i els milions de morts que aquesta ideologia havia causat durant tants anys.



Jean-François Rével

El coneixement inútil és un assaig sobre el món de la informació i les seves paradoxes. La tesi del llibre és senzilla: malgrat que disposem dels millors mitjans per conèixer els fets, aquests són freqüentment tergiversats en favor de la ideologia del mitjà. És a dir,

tenim la possibilitat de saber i analitzar amb veracitat, però no ho fem i, per tant, el coneixement esdevé inútil. Amb el seu llenguatge clar, senzill i directe, Jean-François Rével ens dona un crit d'alerta sobre el risc de degradació de les societats democràtiques occidentals. Publicat l'any 1988 manté totalment la seva vigència i és un referent de llibertat ara que el món és presidit pel relativisme i la manipulació. És un llibre que no trobareu fàcilment a les llibreries però que podeu adquirir en llibreries de vell en la seva versió castellana editada per Espasa-Calpe. Són de més fàcil accés altres llibres seus com *L'obsessió antiamericana* (Proa), *La gran mascarada* (Taurus) i *Diario de fin de siglo* (Ediciones B), igualment interessants, de lectura amena i molt recomanables per als lectors lliures de prejudicis i que vulguin endin-sar-se en el món del pensador francès.

EXPOSICIÓ LOURDES MORENO

Durant el mes d'abril, l'artista Lourdes Moreno ha exposat a la sala polivalent de la biblioteca de Cervelló una trentena d'obres pictòriques de petit format i recent creació: *Especial Sant Jordi*. Hi predominen les estilitzacions de temes florals realitzades amb tècnica mixta sobre paper, on combina amb traça, elegància i simplicitat l'aquarel·la, la tinta i el gouache; emprant en alguna peça, una lleugera i justa incorporació de matèria acrílica per aconseguir unes suaus i expressives textures. Lourdes Moreno s'expressa amb claredat i senzillesa, fent dansar sobre el paper la ratlla i la taca amb bona harmonia, i proposa una obra fresca plena de subtils i sense complexos.

Jaume Pons



d'entre ombres, Lourdes Moreno



TALLERS

campellas s.l.

Pau Sans, 24 - 08901 l'Hospitalet de Llobregat - Tel-Fax. 933 337 255
www.tcampellas.com

- VENTILACIÓ
- CLIMATITZACIÓ
- AÏLLAMENTS TÈRMICS
- SERRALLERIA



MAPFRE

FAMILIAR, S.A.

PERE BALLBER ALEGRE

Nº de Registre DGS i FP C005846213768Y

SERVEI D'ASSEGURANCES - PLANS DE PENSIONS - GESTIÓ IMMOBILIARIA - HIPOTEQUES

Major, 58
08758 Cervelló
Barcelona

Tel. 93.684.13.63. / 609.30.97.63.
Fax 93.635.91.70
pballbe@mapfre.com

Fleca El Llonguet



PROPERA INAUGURACIÓ

- Ens fem el nostre pa i pastisseria
- Pa fresc i de qualitat

Major, 64
08758 CERVELLÓ
www.flecaellonguet@yahoo.com



AGENT IMMOBILIARI I GESTOR DE LA PROPIETAT

Major, 140
08758 Cervelló

Tel. 93 660 25 57
www.finquescervello.com